

ρωθώνων, ἔρριπτε δὲ καὶ βλέμμα περιπαθείας εἰς τὸ φέρετρον. Ὑστερον ἐπανερχόμενος ἀπὸ ἐν ἐσωτερικὸν διαμέρισμα εἶπε πρὸς τὸ κακὸφθαλμον ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγερθεὶ παραχωροῦν εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του.

— Ρε κείνα τὰ σκ'τιά του δὲν τὰ πήραν' ἀπὸ κε' μέσ' ἀκόμα; Τί καθῶνται;

Καὶ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὰ ψωμιά τὰ ἄφθονα εἰς τὴν προθήκην σωρισμένα ἀπώλητα . . .

— Ὁ ἄμοιρος κι' αὐτός . . . Εἶπον αἱ γυναῖκες κουνουσαι τὸ κεφάλι, καὶ θλιβερὸν βλέμμα προσηλοῦσαι ἐπὶ τοῦ ψωμά.

— Ὡρα εἶνε . . . Σὲ λίγο θάρθη ἡ νεκροφόρα . . . Ποῦ θάρρουμε τὸν παππά;

— Καλὲ νά, εἶπε μιά γυναῖκα, ἄς πεταχτῆ μιά στιγμὴ τὸ παιδί νά χτυπήσῃ δυὸ φορὲς τὴν καμπάνα κι' ἔφτασ' ὁ παππᾶς.

Τὸ παιδί ἐδῆκεν ἔξω!

Ἡ καμπάνα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος ἤχησε μετ' ὀλίγον μέσῳ τῆς βοῆς τῆς βροχῆς διὰ δύο θρηνηδῶν κτύπων. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς ἔτρεχον εἰς τὴν ἀλλόπορταν, προφυλαττόμεναι ἀπὸ τὴν βροχὴν, διὰ νὰ ἴδουν τὴν πενιχρὰν κηδεῖαν, ἡ ὁποία ἐβγαίνει παράδοξος ἀπὸ ἓνα μαγαζί, ἀπὸ ἓνα φούρνον, κηδεῖα σκοτωμένου καὶ ἀνέβαινε βιαστικὴ ὑπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν πρὸς τὸν Ἁγίον Σπυριδῶνα.

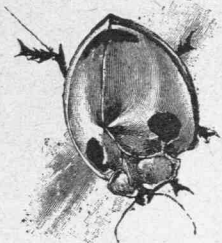
Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην μιά γειτόνισσα προέπεμπεν ἔξω τῆς θύρας τὸ κοριτσάκι τῆς κρατοῦν εἰς τὰ δυὸ χέρια ταβάν, καὶ τοῦ ἐφώναζεν, ἐνῶ ἐκεῖνο ἐστέκετο περιμένον νὰ κρυβῆ ἢ συνοδεῖται.

— Καλὲ τ' ἀκουσε; Στὸν ἄλλο φούρνο νὰ τὸ πᾶς τὸ φαγί . . .

Z. A. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο Χρυσοκαραβος

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου.

Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχα φιλιωθῆ στενωὸς μετὸν κ. Γουλιέλμον Λεγρᾶν, ἀπόγονον ἀρχαίας οἰκογενείας διαμετρουμένων, πρῶν πλοῦσιον, ἀλλ' ἤδη περιελθόντα εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν ἐκ μακρᾶς σειρᾶς ἀτυ-

χημάτων. Πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς δυστυχίας του εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν Νέαν Αὐρηλίαν καὶ διέτριβεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Σουλιβᾶν, πλησίον τῆς Καρλεστόνης τῆς Νοτίου Καρολίνας.

Τὸ νησιδίον τοῦτο, τὸ ἔχον ἕκτασιν τριῶν μόνον μιλίων μήκους καὶ ἐνὸς τετάρτου πλάτους, εἶναι ἀληθῶς περίεργον, συγκείμενον ἀποκλειστικῶς ἐκ θαλασσίας ἄμμου καὶ χωριζόμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν δι' ἀεράτου πορθμίσκου, βέοντος ἢ μᾶλλον στάζοντος διὰ πυκνοῦ καλαμῶνος, ὅπου

συνεδριάζουσι διαρκῶς πυκνὰ σμήνη ὑδροβίων ὀρνίθων. Ἡ βλάστησις εἶναι, ὡς δυναταὶ τις νὰ εἰκάσῃ, πενιχρὰ καὶ ἀτροφικὴ. Δένδρα ἄξια τοῦ ὀνόματος δὲν ὑπάρχουσι ἐκεῖ, πλὴν τινων χαμαιζήλων φοινίκων περὶ τὰς καλύβας, ὅπου καταφεύγουσι τὸ θέρους εἰ ἐνοχλοῦμενοι ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ καὶ τῶν πυρετῶν κάτοικοι τῆς γείτονος Καρλεστόνης. Τὸ μόνον εἰς τὸ ἀμυῶδες ἔδαφος εὐδοκίμων φυτὸν εἶναι ἡ μυρσίνη, ἡ ἀνερχομένη εἰς ὕψος δεκαπέντε ἢ καὶ εἴκοσι ποδῶν καὶ σχηματίζουσα πολλαχοῦ εὐωδέστατα καὶ σχεδὸν ἀδιάβητα ἄλση.

Ὁ Λεγρᾶν εἶχεν οἰκοδομήσει ὁ ἴδιος εἰς τὸ βάθος τοιοῦτου ἄλσους τὴν καλύβην ὅπου διέτριβεν, ὅταν ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω. Ἡ γνωριμία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβληθῆ εἰς φιλίαν, τῆς ὁποίας ἦτο ἄξιος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὁ ἐρημίτης. Ἡ ἀνατροφή αὐτοῦ ἦτο τελεία καὶ ἡ ἰσχύς τοῦ πνεύματός του ἐκ τῶν σπανίων ἐφαινετο

ὅμως πάσχων ἐκ μισανθρωπίας καὶ ὑποκειμένος εἰς ἀποτόμους μεταπτώσεις ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὴν μελαγχολίαν. Ἄν καὶ εἶχε πολλὰ βιβλία δὲν ἐφαινετο ἀγαπᾶν τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἐπρωτίμα τὸ κυνήγιον, τὴν ἀλιεῖαν καὶ τὰς μακρὰς παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἢ μεταξὺ τῶν μύρτων περιπλανήσεις πρὸς ἄγρην σπανίων ἐντόμων καὶ κογχυλίων, κατορθώσας διὰ τοῦ χρόνου νὰ σχηματίσῃ συλλογὴν ἄξιαν φυσιογραφικοῦ μουσείου.

Ἀχώριστος κατὰ τὰς ἐξδρομὰς ταύτας συνοδὸς του ἦτο γέρων Μαῦρος καλοῦμενος Δίας, πρῶν δούλος τῆς οἰκογενείας του, ὅστις καίτοι ἀπελευθερωθεὶς δὲν ἔστερξε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ χωρισθῆ ἀπ' αὐτοῦ ἰσχυρίζομενος ὅτι, ἀφοῦ ἦτο ἤδη ἐλευθερος, εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀκολουθῆ κατὰ βῆμα τὸν μικρὸν του ἀφέντην Μπίλιον (Massa

Will), ὡς ἐπέμενε νὰ τὸν ὀνομάζῃ καὶ ἀφοῦ ἐμεγάλωσε. Πιστεύω μάλιστα ὅτι οἱ συγγενεῖς τοῦ φίλου μου, τοὺς ὁποίους ἀνησυχουσι αἱ ἰδιοτροπίαι ἢ, ὡς τὰς ὀνόμαζαν, αἱ τρέλλαι του, ἐνεθάρρυναν τὴν ἐπιμονὴν τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ, φρονούντες ὅτι ἡ τριαυτὴ διηνεκὴς ἐπιτήρησις δὲν ἦτο ὄλως περιττὴ.

Τὸ κλίμα τῆς νήσου Σουλιβᾶν εἶναι συνήθως ἠπιώτατον καὶ ἡ ἀνάγκη θερμάστρας ἐξαιρετικὴ. Κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐν τούτοις ἐσπέραν τοῦ ἔτους 184 . . . , καθ' ἣν μετέβην ἐκ Καρλεστόνης νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν φίλον μου, ὁ καιρὸς ἦτο ἐκτάκτως ψυχρὸς. Κρούσας κατὰ τὸ σύνθημα καὶ μὴ λαθῶν ἀπάντησις κάμμιαν, ὑπῆγα νὰ ζητήσω τὸ κλειδίον ἐκεῖ ὅπου ἐγνώριζα ὅτι τὸ ἐκρυπτεν ὁ οἰκοδεσπότης κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθα εἰς τὴν καλύβην. Ἡ ἀγαλλίασίς μου ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν ἐθαμβώθην ὑπὸ τῆς λάμπειας σπινθηρίζουσης πυρᾶς. Ἐσπευσα ν' ἀποθέσω τὸ ἐπανωφόρι μου, ἔσυρα ἔδραν πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἀνεπαύθην ἐπ' αὐτῆς περιμένων τοῦ φίλου μου τὴν ἐπιστροφὴν.

Οὔτε εἴθασε μετὰ τοῦ μαῦρου του ὀλίγη ὥραν ἀφοῦ ἐνύκτωσε καὶ μετ' ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ὁ δὲ Δίας διὰ μειδιάματος ἀποκαλύψαντος ὅσους τοῦ ἀπέμεναν ὀδόντας καὶ ἀμέσου φροντίδος πρὸς παρασκευὴν καλοῦ δείπνου. Ὁ Λεγρᾶν ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην κατενθουσιασμένος ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως διθύρου κογχυλίας ἀγνώστου εἶδους καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἄγρας καρᾶς ἐξαιρετικοῦ κάλλους, τὸν ὁποῖον ἐπεφυλάσσετο νὰ με δείξῃ αὐριον τὸ πρῶν.

— Καὶ διατί ὄχι ἀπόψε; ἠρώτησα αὐτὸν τρίβων τὰς χεῖράς μου πρὸ τοῦ πυρός.

— Διότι δὲν ἤξευρα ὅτι θὰ ἔλθῃς καὶ ἔκαμα τὴν ἀνεσιάν νὰ θανείσω τὸν κάραβον εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν τῆς φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος μετὸν ἐζήτησε διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ. Μείνε νὰ κοιμηθῆς ἐδῶ καὶ στέλλω τὸν Δία νὰ τὸν πάρῃ αὐριον ἄμα ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ. Εἶναι ἐκτάκτως ὠραῖος, λάμπει ὡς καθαρὸς χρυσός.

— Ποῖος; ὁ ἥλιος;

— Ὅχι, ὁ κάραβος. Μεγάλος ὡς μεγάλο καρῶδι, μετ' ὄμο μαῦρα στίγματα εἰς μίαν ἄκρην τῆς ῥάχης καὶ ἓνα τρίτον μεγαλύτερον εἰς τὴν ἄλλην. Τὸ χρώμα του εἶναι, καθὼς σὲ εἶπα, ὡς καθαρωτάτου χρυσοῦ . . .

— Τὸ μαμοῦνι, διέκοψεν ὁ Δίας, δὲν εἶναι χρυσαμένον, εἶναι χρυσὸν ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα. Δὲν ἔχει μόνον τὸ χρώμα, ἀλλὰ καὶ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ. Ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ εἶναι τόσον βαρὺ, ἂν δὲν ἦτο μονοκόμματον χρυσάφι.

— Ὅπως θέλῃς, Δία, ἀπάντησεν ἀποτόμως ὁ Λεγρᾶν μετὰ τινος δυσαναλόγου πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος ζωηρότητος. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι λόγος ν' ἀφίσῃς τὸ ψητὸν νὰ καῖ. Τὸ χρώμα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, σκιαγραφία μετ' εἰκόνας.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ὁ Ψωμῆς, ὑπὸ Ζ. Α. Παπαντωνίου.
 Ὁ Χρυσοκαρβός, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου
 (μετ' εἰκόνων), μεταφράσις Ἐμμανουὴλ Ροΐδου.
 Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τῆς πόλεως Κόβνου,
 ὑπὸ Μιχ. Ἰαν. Μαριόπολι.
 Βιβλιογραφία, ὑπὸ Μ.
 Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.
 Χρονικά.
 Ἀνοικτὰ Γράμματα.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προδεχῆς : Ἐθνικαὶ ὕβρεις, ὑπὸ
 Σπυριδωνος Π. Λάμπρου.— Διπλὴ Ψυχὴ, ποί-
 ημα ὑπὸ Κωστῆ Παλαμά.— Ἐρνέστος Κούρ-
 τιος, ὑπὸ Γεωργίου Σωτηριάδου, κτλ.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
 ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν» :**
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
 θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας»
 Ἀθήνας.

τοῦ ἐντόμου, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς
 ἐμέ, εἶναι τῶ ὄντι τόσον λαμπρόν, ὥστε
 δικαιολογεῖ τὴν πλάνην τοῦ ἀράπη. Ἀδύ-
 νατον εἶναι νὰ φαντασθῆς τοιαύτην με-
 ταλλικὴν στιλπνότητα. Θὰ τὴν θαυμάσης
 αὔριον. Τὸ μόνον ὅπου ἤμπερῶ τώρα νὰ
 κάμω εἶναι νὰ σὲ δώσω ἰδέαν τινὰ τοῦ
 σχήματος τοῦ καρβου.

Ταῦτα λέγων ἐκάθισε παρὰ μικρὰν τρά-
 πεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν κονδύλιον
 καὶ μελανοδοχεῖον, ὅχι ὅμως καὶ χαρτίν.
 Ἐξήτησε εἰς τὸ συρτᾶρι τῆς τραπέζης,
 ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ κατώρθωσε νὰ εὔρη.

— Δὲν περᾶζει, εἶπε, τοῦτο θ' ἀρκέσει.

Ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον
 τοῦ πράγματι τὸ ὅποιον μ' ἐφάνη νὰ ἦναι
 τεμάχιον προβαίου δέρματος ἢ περγαμηνῆς,
 παλαιὸν καὶ ρυπαρώτατον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
 ἐσχεδιάσεν εἰκόνα τινὰ διὰ μελάνης. Ἐγὼ
 ἔμεινα πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πλη-
 σίον τοῦ πυρός, διότι ἐξηκολούθουν νὰ κρυ-
 ῶνω. Ὅταν τὸ σχέδιον ἐτελείωσε μοῦ τὸ
 ἔπεινε χωρὶς νὰ σηκωθῆ. Ἀλλὰ μόλις τὸ
 εἶχα λάβει καὶ πρὶν προσθᾶσω νὰ τὸ ἴδω,
 ἀντήχησεν ἠχηρὸν γαύγισμα καὶ ὤρμησεν
 ἐπάνω μου ὁ τρισεμίστος σκύλος τοῦ Λε-
 γγράν Βόλφ, γλείφων τὸ πρόσωπον καὶ τὰς
 χεῖράς μου, διότι εἴμεθα καλοὶ φίλοι. Ὅταν
 ἐτελείωσαν αἱ φιλοφρονήσεις του, ἐκύτταξα
 τὸ σχέδιον τοῦ Λεγράν, τὸ ὅποιον μ' ἐ-
 προξένησε μεγάλην ἀληθῶς ἐκπλήξιν.

— Τοῦτο, εἶπα, ἐξακολουθῶν νὰ τὸ
 παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, εἶναι πράγματι
 ἀλλόκοτον εἶδος καρβου, τὸ ὅποιον πρῶ-

τεβλέπω. Πολὺ περισσότερον παρὰ μὲ κά-
 ραθον ὁμοιάζει μὲ κεφαλήν νεκροῦ. Τολμῶ
 μαλιστα νὰ εἶπω ὅτι ἡ ὁμοιότης του μὲ
 κρανίον εἶναι τελεία.

— Μὲ κρανίον! ἐπανελάβεν ἀπορῶν ὁ
 Λεγράν. Τοῦτο ἴσως προέρχεται διότι αἱ
 δύο στρογγυλαὶ κηλίδες δύνανται νὰ ὑπο-
 τεθῶσιν ὡς τρύπαι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ
 ὑποκάτω αὐτῶν μακροτέρα ὡς στόμα,
 ἔπειτα τὸ γενικὸν σχῆμα εἶναι ὡεῖδές.

— Πιθανὸν νὰ ἠπατήθην ἐκ τούτων.
 Πολὺ ὅμως φοβούμαι, φίλε Λεγράν, ὅτι δὲν
 εἶσαι καλὸς ζωγράφος. Θὰ περιμείνω νὰ
 ἴδω τὸ πρωτότυπον διὰ ν' ἀποφανθῶ.

— Ἀς ἦναι, ἀπήντησεν ὁ Λεγράν κά-
 πως προσβληθεῖς. Ἐνόμιζα ὅμως ὅτι ζω-
 γραφίζω ἀρκετὰ καλὰ. Ἦμην ἐκ τῶν καλ-
 λιτέρων μαθητῶν καλοῦ διδασκάλου.

— Τότε πρέπει, φίλε μου, νὰ υποθέσω
 ὅτι ἠθέλησες ν' ἀστειευθῆς. Τὸ σχεδίασμά
 σου παριστάνει κρανίον ἀρκετὰ ἐπιτυχη-
 μένον, διὰ νὰ μὴ εἶπω τέλειον, καθ' ὅσην

ἔχω γνῶσιν τῆς ὀστεολογικῆς ἐπιστήμης.
 Ἄν τῶ ὄντι τοῦ ὁμοιάξῃ ὁ κάρβός σου,
 πρέπει τότε νὰ τὸν κατατάξῃς εἰς τὴν
 συλλογὴν σου ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κάρβος νε-
 κροκέφαλος» ἢ ἄλλο τοιοῦτο. Ἀλλὰ ποῦ
 εἶναι αἱ κεραῖαι του;

— Αἱ κεραῖαι του; ἀπήντησεν ὁ Λε-
 γγράν ἐξαπτόμενος, αὐταὶ εἶναι βεβαίως
 πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Τὰς εἰκόνισα πι-
 στῶς καὶ ἀκριβῶς.

— Ἐδέχεται νὰ τὰς ἐξεικόνισες, ἐγὼ
 ὅμως δὲν τὰς βλέπω.

Ταῦτα λέγων ἔπεινα εἰς αὐτὸν τὸ χαρ-
 τίνον ἄνευ ἄλλης παρατηρήσεως φοβούμενος
 μὴ θυμῶσῃ περισσότερον. Ἡ ἐξέχψις του
 μοῦ ἐφαίνετο ὑπερβολικὴ καὶ ἀδικαιολόγη-
 τος. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι εἰς τὸ σχεδίασμά
 του δὲν διεκρίνοντο οὔτε κέρατα οὔτε κε-
 ραῖαι καὶ ἄντι κάρβου παρίστανεν ἀκρι-
 βῶς κεφαλήν νεκροῦ.

Ὁ Λεγράν ἔλαβε τὸ χαρτίνον μετὰ προ-
 φανούς δυσφορίας καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸ
 σπενδονίσῃ εἰς τὸ πῦρ, ὅταν ρίψας ἐπ' αὐ-
 τοῦ τὸ βλέμμα ἐφάνη καταληφθεῖς ὑπὸ
 ἀνεξήγητου συγκινήσεως καὶ ταρραχῆς. Ἡ
 ὄψις του ἐκοκκίνισε καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἔ-
 γεινεν ὠχροτέρα κηρίου. Χωρὶς νὰ μετακι-
 νηθῆ, ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς νὰ

παρατηρῆ προσεκτικῶς τὸ χαρτίνον. Ἐπειτα
 ἐσηκώθη, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν τραπέζαν ἐν κη-
 ρίον, ὑπῆγε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος εἰς τὴν
 ἄλλην ἄκρην τοῦ θαλάμου κιβωτίου καὶ
 ἤρχισε νὰ ἐξετάξῃ ἐπιμόνως καὶ ἀπὸ τὸ
 ἄλλο μέρος τὸ χαρτίνον χωρὶς νὰ προσθήσῃ
 οὐδὲ λέξιν. Ἡ διαγωγὴ του μ' ἐπροξένει
 μεγάλην ἐκπλήξιν καὶ ἀμηχανίαν, οὐδε-
 μίαν ὅμως ἐξήτησα ἐξήγησιν αὐτῆς ἐκ φό-
 βου μὴ αὐξήσω τὴν προφανῆ στενοχωρίαν
 του. Ἐπὶ τέλους ἔλθεν ἐκ τοῦ κόλπου
 τοῦ μαῦρον χαρτοφυλάκιον, ἔθεσεν ἐντὸς
 αὐτοῦ τὸ σχέδιόν του καὶ ἔκλεισε τὸ χαρ-
 τοφυλάκιον εἰς συρτᾶριον τοῦ ὁποίου ἀφή-
 ρεσε τὸ κλειδίον. Μετὰ τοῦτο ἐφάνη ἡσυ-
 χάσας. Ἀντὶ θυμωμένος ὁμοιάζει μᾶλλον
 ἀφηρημένος, καὶ μόλις προσέχων εἰς ὅσα
 ἔλεγα διὰ νὰ τὸν διασκεδάσω. Βλέπων ὅτι
 ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸ κακοθώσω ἐθεώρησα
 πρὸς τὸν ἀποχαιρετήσω, προσφαιζό-
 μενος ὅτι ἐνθυμήθην αἰφνιδίως κατεπεύγου-
 σάν τινὰ ὑπόθεσιν, ἀπαιτοῦσαν τὴν πρῶι-
 νὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν πόλιν καὶ ὡς
 ἐκ τούτου δὲν ἠδύναμην νὰ διακνυτερεύσω
 εἰς Σουλιάν. Ὁ Λεγράν δὲν κατέβλεπεν
 οὐδεμίαν προσπάθειαν διὰ νὰ μὲ κρατήσῃ,
 ὅταν ὅμως τὸν ἀπεχαιρέτησα μ' ἐφάνη ὅτι
 ἔσφιγγε τὴν χεῖρά μου μὲ περισσοτέραν
 τῆς συνήθους φιλοφροσύνην.

Μετὰ ἓνα περίπου μῆνα, κατὰ τοῦ
 ὁποίου τὴν διάρκειαν οὔτε εἶδα τὸν Λε-
 γγράν οὔτε ἤκουσά τι περὶ αὐτοῦ, ἤλθε νὰ
 μ' ἐπισκεφθῆ εἰς Καρλεστόνην ὁ ὑπὸ κη-
 ρίον τοῦ Δία. Ἡ ὄψις του ἦτο τόσον μελαγ-
 χολικὴ, ὥστε ἐφοβήθην μὴ συνέβῃ σπου-
 δαῖόν τι δυστύχημα εἰς τὸν φίλον μου.

— Τί νέα, ἠρώτησα αὐτόν, πῶς εἶναι
 ὁ αὐθέντης σου;

— Δὲν εἶναι ὅσον ἔπρεπε καλὰ.

— Δὲν εἶναι καλὰ! ἀνέκραξα μετ' ἀ-
 θυμίας. Τί ἔχει;

— Λέγει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε, ἀλλ' εἶ-
 ναι πολὺ ἀββώστος.

— Εἰς τὸ κρεβάτι;

— Ὅχι, διότι λέγει ὅτι βαρύνεται νὰ
 μένῃ εἰς τὸ κρεβάτι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι
 βαρύνεται παντοῦ. Τοῦτο μὲ ἀνησυχεῖ
 πολὺ διὰ τὴν ὑγείαν του.

— Κύριε Δία, δὲν κατωρθῶν νὰ σ'
 ἐννοήσω καλὰ. Λέγεις ὅτι ὁ αὐθέντης σου
 εἶναι ἀββώστος καὶ ὅτι δὲν ἠξεύρεις τί
 ἔχει;

— Καὶ πῶς νὰ τὸ ἠξεύρω, ἀφοῦ ἐπι-
 μένει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε; Ἀλλ' ἂν δὲν
 ἔχῃ τίποτε, διατί τότε περιφέρεται συλ-
 λογισμένος εἰς τοὺς δρόμους, μὲ τὸ κεφάλι
 σκυμμένον, μὲ μάτι ἀνήσυχον καὶ κίτρινον
 ὡς ἀγιοκέρι; Καὶ διατί ἀραδιάζει ἡμέρα
 νύκτα ἀριθμούς;

[Ἐπεται συνέχεια]

